

הספרייה

רב המכר
של ה - New York Times

קללת האקס

ארין סטרלינג

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

אריין סטרלינג
קללת האקס

Erin Sterling

THE EX HEX

Graves Glen Series I

THE EX HEX Copyright © 2021 by Rachel Hawkins
Hebrew language copyright © 2025 Ahavot 2018

עורכת: שירי צוק

הגהות: אילת שני

הגהה אחרונה: ורד בן-דוד

עימוד: שרית רוזנברג

עיצוב עטיפה: חן יאקה שומרון | 'לימונדה' סטודיו למיתוג

© הזכויות לציטוטים שמורות לבעלי הזכויות

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשרד או לקלוט בכל דרך או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר – כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש מסחרי מכל סוג בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמוציא לאור.

© 2025 כל הזכויות בשפה העברית

שמורות לא(ה)בות 2018

נרפס בישראל 2025

סידור, עימוד, הפקה וקדם-דפוס במפעלי כנרת, זמורה, דביר – מוציאים לאור בע"מ

רח' אגוז 6, פארק תעשיות חמן, חבל מודיעין 7319900

Kinneret, Zmora, Dvir — Publishing House Ltd.

6 Egoz St., Hevel Modi'in Industrial Park 7319900, Israel

Printed in Israel 2025

מסת"ב 978-965-7831-830 ISBN

www.kinbooks.co.il

www.ahavot.com

לסנדרה בראון, ג'וד דוורו, ג'ולי גארווד,
ג'ודית מקנוט ואמנדה קוויק, הסופרות שבזכותן
רציתי להיות מחברת ספרים רומנטיים כשהייתי
בת שתים-עשרה. לקח שלושים שנה, אבל הינה הגעתי!

פרולוד

אם שותים לא מכשפים.

ויווי ידעה זאת. לא רק משום שדודתה איליין אמרה זאת בערך אלף פעם, זה גם היה מודפס על מגבות מטבח וטישירטים, ובאופן אירוני משהו, גם על כוסיות שוט, בחנות 'וויקד' שניהלה דודה איליין במרכז העיירה גרייבס גלן, ג'ורג'יה. זה כנראה היה הדבר הקרוב ביותר למוטו משפחתי שהיה למשפחת ג'ונס.

אבל – התגוננה ויווי בינה לביתה בעודה שוקעת עמוק יותר במים, ולוגמת עוד מוודקה עם מיץ חמוציות שמזגה לה בת דודתה גווין – חייבת להיות החרגה במקרים של לב שבור.

ושלה נדמה כרגע שבור עד היסוד. מנופץ אפילו. רסיסים זעירים של לב ששקשקו בחזה בתפוזרת, רק משום שנשבתה בקסמיהם של מבטא מדליק וזוג עיניים כחולות במיוחד.

היא משכה באפה והקישה שוב באצבעות, ממלאת את האוויר בריח הכושם של ריס, משהו הדרי מתובל שמעולם לא הצליחה לזהות במדויק, אבל הוטבע מספיק במוחה כדי שתדע להפיק אותו בקסמיה. אפילו עכשיו, שרועה באמבטיה של גווין, הניצבת על רגלי אריה, זכרה איך הריח סחרר את ראשה כשטמנה את פניה בחזהו, וכמה חמים היה עורו.

"ויווי, לא עוד פעם!" קראה גווין מחדר השינה. "זה עושה לי כאב ראש!"

ויווי שקעה עמוק יותר במים, שניתזו מעל שפת האמבטיה וכמעט כיבו את אחד הנרות שסידרה מסביב לשוליים.

גם זו תוכנה של דודה איליין – התרופה הטובה ביותר לכל דבר בעולם היא נרות ואמבטיה, אך אף שוויווי הוסיפה שפע רוזמרין ומלא חופנים של מלח ורוד למים, והדליקה בערך כל נר שהיה בבעלותה של גווין, זה לא שיפר את מצב רוחה.

אבל הוודקה דווקא עזרה, הודתה, ורכנה לשתות עוד לגימה מבעד לקשית מסולסלת בצבע סגול עז.

"תני ליהנות!" קראה בתגובה אחרי שרוקנה את הכוס, וגווין הכניסה ראש מבעד לדלת, שערה הוורוד משתלשל על כתפיה.

"אהובה, אני מתה עלייך, אבל יצאת עם הבחור שלושה חודשים." "נפרדנו רק לפני תשע שעות," אמרה ויווי, בלי להוסיף שלמעשה מדובר בתשע שעות ושלושים ושש דקות, כמעט שלושים ושבע. "יש לי עוד לפחות חמש-עשרה שעות עד שאצטרך להפסיק להתכייין. זה בספר הכללים."

גווין גלגלה עיניים. "בגלל זה אמרתי לך לא לצאת עם מכשפים," אמרה. "במיוחד לא מכשפים מבני פְּנֵהָלוּ. המנוולים אולי ייסדו את העיירה הזאת, אבל הם עדיין מכשפים מחורבנים." "מכשפים מחורבנים," הסכימה ויווי, והביטה בעצב בכוסה הריקה בזמן שגווין נבלעה חזרה בחדר השינה.

ויווי הייתה טירונית יותר מגווין בתחום הכישוף. בעוד שבת דודתה גדלה עם דודה איליין, מכשפה פעילה וגאה, אימה של ויווי, אחותה של איליין, הסתירה את יכולות הכישוף שלה. רק אחרי מותה, כשווייו עברה לגור עם איליין וגווין, היא התחילה להתחבר לצד הזה שלה.

ולכן לא ידעה על אודות מכשפים, ואיך היתקלות באחד מהם בחגיגות מפנה השמש בערב קיץ חמים, יכולה להיות גם הדבר הכי טוב וגם הדבר הכי רע שאי פעם קרה לך.

ויווי הרימה יד, נענעה אצבעות, ומייד היתמרה מתוך המים דמות מעורפלת ומרצדת.

הפנים היו נאות, עם מבנה עצמות משובח, שיער כהה, ניצוץ בעיניים וחיך פרחי.

ויווי עיקמה אליהן פנים והניעה שוב את ידה, משגרת צונמי קטן מתוך האמבטיה לשטוף משם את הפנים במטר ניצוצות.

כמה נחמד היה אם הייתה יכולה למחות אותו מזיכרונה באותה קלות, אבל אפילו במצבה המדוכך ורווי הוודקה, ויווי ידעה שלא כדאי להתעסק עם קסמים כאלה. והיו כמה רסיסים בליבה שלא רצו לשכוח את שלושת החודשים האחרונים, שרצו להיאחז בזכר הלילה בו נפגשו לראשונה, המוזיקליות בה אמר את שמה, תמיד ויוויאן, לעולם לא ויווי, איך באותו ערב ראשון הוא שאל, מותר לי לנשק אותך? והיא אמרה, עכשיו? והוא חיך את חיוכו העצל ואמר, עדיף עכשיו, אבל אני פנוי כשאת פנויה, ואיך אישה אמורה לעמוד בפני כזה דבר? במיוחד בת תשע-עשרה בחגיגות מפנה השמש הראשון שלה? במיוחד כשהאיש שאומר את הדברים הללו היה גבוה וחתך בטירוף, וגם וולשי?

זה לא חוקי, זה מה שזה, והיא צריכה להגיש איזו תלונה או משהו למועצת המכשפות ברגע ש –

”ויווי!” צעקה גווין מהחדר. “האורות מהבהבים בגללך.”

אופס.

ויווי התיישבה ושלפה את הפקק מהאמבטיה של גווין, מקווה שחלק מאומללותה יתנקז מבעד לפתח יחד עם המים.

היא עברה בזהירות מעל הנרות, הורידה מהוו שעל הקיר את החלוק שהשאלה לה גווין, והידקה את חגורת המשי השחורה סביב מותניה כשהיא מרגישה קצת יותר טוב. זו הסיבה שבאה לבקתה של איליין וגווין בעומק היער שבהרים מעל גרייבס גלן, במקום לחזור לחדר המעונות שלה בקולג'. כאן, בחלל הצר והחמים עם הנרות והחתולים, שכל חדר בו הדיף ריחות עשן מדורה ועשבי מרפא, הרגישה ויווי בבית.

אולי היא וגווין יכולות לעשות מסכות פנים ביחד או משהו. לשתות עוד איזו כוסית או חמש. להקשיב למוזיקה של טיילור סוויפט.

או, תיקנה ויווי בזמן שיצאה מהאמבטיה וראתה את גווין מפזרת מעגל מלח על הרצפה, הן יכולות לעשות... מה שזה לא יהיה. "מה את עושה?" שאלה ונפפה יד לכיוון האמבטיה. אחרי שנייה הכוסית שלה ריחפה לעברה, הקשית המסולסלת מתנופפת לה, והיא סגרה סביבה אצבעות וניגשה לשולחנה של גווין למזוג לעצמה משקה נוסף.

"אנחנו מטילות קללה על מה־שמוק," השיבה גווין בחיוך רחב. "הוא לא היה שמוק," אמרה ויווי, בוחנת את המעגל תוך לעיסת קצה הקשית שלה. "לא בהתחלה. ואם להיות הוגנת, אני זאת שסיימה את זה, לא הוא."

גווין פלטה נחרת זלזול בעודה אוספת את שערה לקוקו. "את נפרדת ממנו כי הוא היה שמוק. הוא בא לפה לגרייבס גלן, פיתה אותך, וכל הזמן אבא שלו בוויילס ארגן לו חתונה עם איזו מכשפה נחשבת. והוא ידע! ולא טרח לספר לך! לא, הוא עדיין שמוק, כך הוחלט פה אחר."

"פה אחד כלומר את."

"אני וסר פריסבל," אמרה גווין והצביעה על חתלתול שחור קטנטן ששכב מכורבל על מיטתה. הוא הרים את ראשו הקטן לשמע שמו ומצמץ בעיניים ירוקות־צהובות בורקות אל ויווי, ואז השמיע מיאו זעיר, שבאמת נשמע כמו הסכמה.

וריס אכן היה מאורס. טוב, כמעט מאורס. הוא לא השתמש במילה הזאת. הוא אמר "מיועד". הפיל את זה עליה ככה פתאום על הבוקר, בזמן שהיו מכורבלים להם במיטתו החמימה, והוא נישק את כתפה ולחש לה שהוא צריך לחזור הביתה לאיזה שבוע, לסדר כמה עניינים.

כשב"כמה עניינים" הכוונה הייתה, כך מתברר, "להגיד לאבא שלי לבטל את החתונה שלי עם אישה זרה," ואז עוד הייתה לו החוצפה להזדעזע מכך שהיא הזדעזעה, והאמת שכן, הן בהחלט צריכות לקלל את השמוק.

"מקובל," אמרה ויווי ושילבה זרועות על חזה. "אז מה נעשה?"

"תפתחי את החלונות," אמרה גווין וניגשה לשולחנה לקחת נר בפמוט זכוכית שוויווי פספסה איכשהו, בחיפושיה לקראת טקס האמבטיה שלה.

ויווי עשתה כדבריה, ואוויר צונן ומדיף ריח אורנים של תחילת ספטמבר מילא את החדר. מעל ראשו של ההר הסמוך האירה הלכנה במלואה, היא נופפה לה קלות בשכרות והוציאה ראש מהחלון להשקיף במעלה צלע ההר של איליין.

שם למעלה, אי שם בחשכה, ניצב בית משפחתו של ריס, בו לא ביקר מעודו עד הקיץ הזה. הוא היה חשוך כעת משום שריס עזב. עזב.

חזר לוויילס ולחיים שהיו לו לפני שבא ללמוד סמסטר קיץ בקולג' פנהייבן.

וזה נגמר ביניהם.

ויווי פנתה חזרה אל בת דודתה, דמעות שוב צורבות בעיניה. גווין ישבה מחוץ למעגל. הנר ניצב כעת במרכז, בלהבה מרצדת, ולשנייה ויווי היססה. טוב, נכון, ריס שכר את ליבה. ונכון, הוא לא סיפר לה שאבא שלו כרגע בתהליך של מציאת כלה בשבילו. בלי דיון, בלי אזהרה, בלי מחשבה על מה שהיא עשויה להרגיש כלפי כל הסיפור. ללא ספק מהלך שמוקי במאת האחוזים.

אבל להטיל קללה?

ועוד להטיל קללה מתוך שכרות?

אולי זה קצת מוגזם.

ואז עצמה גווין עיניים, הניפה את ידיה ואמרה, "האלה, אנו מפצירות בפנייך שאיש זה לא יפקוד יותר לעולם את פתח ביתה של ויווי ולא את הווגינה שלה."

ויווי כמעט נחנקה מהמשקה. היא צחקקה אף על פי שהאלכוהול צרב את הסינוסים שלה, וקרסה מצידו השני של המעגל, מול גווין.

"האלה," אמרה ויווי תוך לגימה נוספת, "אנו מפצירות בך שלעולם לא ישתמש יותר בגומותיו לרעה כנגד עלמות תמימות."

"אהבתי," אמרה גווין והוסיפה, "האלה, אנו מפצירות בך לוודא

שהשיער שלו לעולם לא יעשה יותר את הקטע הזה. את יודעת למה אנחנו מתכוונות."

"היא ועוד איך יודעת." הנהנה ויווי. "האלה, אנו מפצירות בפניך להפוך אותו לגבר מהסוג שלעד יחשוב שהדגדגן הוא בדיוק סנטימטר וחצי מאיפה שהוא באמת."

"שטני, ויווי. כישוף אפל ביותר."

בראש מסוחרר, אך בלב מעט פחות שבור לחתיכות, חייכה ויווי ורכנה מעל המעגל, קרוב יותר אל הנר. "שברת לי את הלב, ריס פנהלו," אמרה. "ואנו מטילות עליך קללה. עליך ועל כל השושלת המעצבנת והחתיכה שלך."

להבת הנר זינקה פתאום לגובה, והבהילה את ויווי עד שזו הפילה את המשקה שלה והתרחקה בבהלה. סר פרסיבל קימר גב ממקומו על המיטה ונשף באיום.

גווין קמה להרים אותו, אבל לפני שהספיקה שני החלונות נטרקו פתאום בעוצמה שגרמה לויליונות להתנופף.

ויווי קמה ביבבת בהלה, מפזרת עם הרגל את מעגל המלח, וכשהסתובבה להביט שוב בנר, הלהבה שלו נישאה אל על לגובה בלתי אפשרי, גבוהה יותר מגווין, ואז כבתה פתאום מעצמה.

הכול דמם והשתתק, מלבד סר פרסיבל שהמשיך לנשוף ולרחוש באיום, נצמד לכריות מיטתה של גווין. ויווי הרגישה שמעודה לא התפכחה בכזאת מהירות.

"זה היה... מוזר," העזה לומר לבסוף, בזמן שגווין ניגשה לחלון ופתחה אותו בזהירות.

החלון החליק מעלה בקלות ונותר פתוח, וגווין הסתובבה חזרה אל ויווי, מעט צבע שב לפניה.

"גרמת לאורות להבהב קודם, זוכרת? זה בטח סתם, את יודעת, נפילת מתח. קסומה."

"זה יכול לקרות?" שאלה ויווי, וגווין מיהרה להנהן בתשובה. אולי מיהרה מדי.

"בטח. כלומר... סתם עשינו שטויות. כל מה שעשינו לא קשור בכלל להטלת קללות. זה סתם נר ריחני, נראה לי."
ויווי בחנה את התווית. "כן, אני די בטוחה ש'ניחוחות בוסתן' זה לא הריח הכי אפל שיש."

"נכון," אמרה גווין "אז כן, לא קרה שום דבר, חוץ מזה שהפחדנו את התינוקי הקטן הזה." היא הצליחה לשרל את סר פרסיבל לבוא לזרועותיה, והוא התכרבל אך המשיך לשגר מבטים נזעמים לכיוונה הכללי של ויווי.

"כנראה אני לא מודעת לכוחותיי," אמרה ויווי, ואז, במקהלה, אמרו ביחד היא וגווין, "אם שותים לא מכשפים."
ויווי צחקה במבוכה קלה והחזירה את הנר אל שולחנה של גווין.
"מרגישה יותר טוב?" שאלה גווין. "הקללה־בכאילו הוציאה לך את הבחור מהראש?"

היא תצטרך יותר מאמבטיה, כמה משקאות וכמה שטויות של קסם כדי לשכוח מריס, אבל כרגע ויווי הנהנה. "נראה לי שכן. ואת צודקת, זה היה רק שלושה חודשים, והוא חזר לוויילס, כך שלא יצא לי יותר בחיים לראות אותו. הוא יוכל להמשיך בחייו ואני אמשיך בחיי. ועכשיו בואי ננקה מפה את המלח, לפני שדודה איליין תבוא ותגלה שכישפנו אחרי ששתינו."

ויווי הסתובבה כך שלא היא ולא גווין ראו את הנר נדלק שוב לרגע, בלהבה מתלקחת ששגרה עננת עשן חזרה אל החלון הפתוח והירח המלא.

פרק 1

תשע שנים מאוחר יותר

ברור שיורד גשם מחורבן.
קודם כול, זאת וויילס, כך שגשם היה המצב הטבעי, ידע ריס, אבל
הוא הגיע בנהיגה מלונדון באותו בוקר, במזג אוויר שטוף שמש עם
עננות פה ושם. שמיים כחולים משגעים, גבעות ירוקות משתפלות,
מסוג הימים שעושים לך חשק להתחיל לצייר או אולי להתחיל לכתוב
שירה.

רק כשהגיע אל דוויינאיד, הכפר הזעיר בו התגוררה משפחתו זה
מאות שנים, התחיל המבול.

הוא היה די בטוח שידע למה.

ריס החנה בפנים עגומות את הרכב השכור ליד הרחוב הראשי.
הוא לא היה חייב לנהוג, כמובן. הוא היה יכול להשתמש באבן מסעות
ולהגיע לכאן בהינדר עפעף, אבל ההתעקשות שלו לנהוג לכל מקום
עצבנה את אבא שלו, וריס נהנה מכך, יותר מכפי שאהב להגיע
בנוחות קסומה.

אף שהיום, כשיצא מהרכב ונשא מבט קודר השמימה, הרגיש קצת
כאילו חתך לעצמו את האף כדי לעצבן את פניו.

אבל את הנעשה אין להשיב, וריס זקף מעט את צווארון המעיל
ופנה לצעוד לכיוון מרכז הכפר.

הרחוב הראשי לא היה הומה במיוחד – כמה חנויות, כנסייה בצד

אחד ובצד השני פאב, שאליו שם את פעמיו כעת. רק קומץ אנשים היו בחוץ בשעת אחר צוהריים זו, אך כולם חצו לצידו השני של הרחוב כשראו אותו.

נחמד לראות שהשם שיצא למשפחה לא איבד מכוחו. 'העורב והכתר' קרץ לו מקצה הרחוב, חלונותיו מלכנים חמימים של אור על רקע השמיים האפורים, וברגע שפתח ריס את דלת הכניסה, הוא הוצף בכמה מהריחות האהובים עליו – כשותיות עשירה של בירה, חמיצות מרירה של סיידר וחמימות אלונית של עץ ישן.

אוף, מתברר שדווקא כן התגעגע הביתה. אולי הוא פשוט נעדר לתקופה ממש ארוכה הפעם. בדרך כלל הוא השתדל לקפוץ לבקר מדי כמה חודשים, ואפילו יותר, כשחשב שאביו לא יהיה. זה מיקם אותו באמצע בין אחיו הבוגרים בכל הקשור למסירות למשפחה.

לואלן, הבכור, שכונה גם וולס, ניהל את הפאב הזה ונותר בקשר קרוב עם אביהם. בוואן, האח האמצעי, התחפף לו להרי סנודוניה לפני כשנתיים. הוא יצר קשר מדי פעם, בעיקר כדי להבהיל את כולם עם הזקן המוגזם שלו.

כך שריס לא היה הבן הכי מאכזב לשם שינוי, ושמח להחזיק בתואר זה עד שבוואן יחליט להפסיק מה שזה לא יהיה שעשה שם למעלה.

אבל הוא לעולם לא יהיה הבן המועדף. וולס זכה בתואר הזה כבר מזמן, וריס שמח לוותר לו עליו. חוץ מזה, דווקא די נחמד להיות הכבשה השחורה. כשפישל התייחסו לכך כמובן מאליו, וכשהצליח לא לפשל, כולם הופתעו לטובה. כולם מנצחים.

ריס פשט את המעיל שלו והלך לתלות אותו על מתלה המעילים ליד הדלת, זה שמתחת לפרסומת ישנה לסיידר סטרונגבואו, מבחין תוך כדי באיש מאחורי הבר שמסתכל עליו.

וכשריס הסתובב, הוא נוכח שהאיש מאחורי הבר – אחיו הבכור, לואלן – היה היחידי בפאב.

לואלן היה בדיוק כמו אבא שלהם, פחות שלושים שנה: אותה ארשת פנים חמורת סבר, אותו אף רומאי – טוב, אם להיות הוגנים, לכולם היה את אותו אף – אותן שפתיים דקות. רק טיפונת פחות מעצבן, אבל מחויב באותה מידה להישאר בכפר הפצפון הזה שבו כולם פחדו ממנו, ולנהל את הפאב הזה, שרק תייר מזדמן – פעם כאח לו – נכנס אליו.

“הי, וולס”, אמר ריס, וזה רק רטן בתשובה.
אופייני.

“העסקים עדיין פורחים, אני רואה.” ריס פסע בנינוחות אל הבר ולקח חופן בוטנים מקערת הזכוכית שניצבה שם.
וולס נעץ בו מבט קודר מעל המהגוני הממורק, וריס השיב לו חיוך רחב תוך שהוא משליך לפה בוטן.

“בחייך”, דרבן אותו. “תודה שאתה שמח לראות אותי.”
“מופתע לראות אותך”, השיב וולס. “חשבתי שהפעם נטשת אותנו לתמיד.”

“ולוותר על אחוות אחים אמיצה כזאת? בחיים לא.”
וולס זיכה אותו בחיוך קל בתגובה לזה. “אבא אמר שאתה בניו זילנד.”

ריס הנהן ולקח עוד מלוא החופן בוטנים. “עד לפני כמה ימים. מסיבת רווקים. חבורת בחורים אנגלים שרצו חוויית ‘שר הטבעות’ מלאה.”

חברת הנסיעות של ריס, ‘טיולי פנהלו’, צמחה מעסק קטן של איש אחד שנוהל מדירתו של ריס בלונדון, לחברה המעסיקה עשרה עובדים ומארגנת מגוון טיולים ברחבי העולם. הרבה לקוחות שלו טענו שהחופשות שארגן היו המוצלחות ביותר בחייהם, והביקורות היללו ושיבחו איך מזג האוויר לא היה גרוע אפילו יום אחד, אף טיסה לא התעכבה ואיש לא חטף קלקול קיבה.

מדהים מה שטיפונת קסם יכולה לעשות.
“טוב, אני שמח שחזרת”, אמר וולס והמשיך לנקות. “כי עכשיו תוכל לדבר עם אבא ולהוציא אותו ממצב הרוח שלו.”

הוא הניד בראשו אל החלון, וריס הסתובב וראה את מזג האוויר המחורבן באור חדש.

איזה זין.

אז הוא צדק. לא סערה רגילה, אלא פרי יצירתו של אביו, מה שאמר שריס אכן עצבן אותו. האחים שלו מעולם לא הוציאו מאבא שלו סערה.

ריס גרם ל... עשרים סערות? עשרים וחמש? רבות מספור, האמת. ריס הסתובב חזרה אל וולס, ועמד לקחת לו עוד מהבוטנים, אך מגבת לחה הצליפה על כף ידו.

"איי!" קרא, אבל וולס כבר הצביע על הדלת.

"צא לשם ודבר איתו, לפני שהוא יציף את הכביש הראשי ולא אראה יותר לקוחות בחיים."

"אני לא לקוח?"

"אתה קוץ בתחת, זה מה שאתה," השיב וולס, ואז נאנח כשידיו על מותניו. "ברצינות, ריס, לך דבר איתו וגמור עם זה. הוא התגעגע אליך."

ריס קם מהכיסא הגבוה בנחרת ביטול. "יפה מצידך להגיד, וולס, אבל אתה מקשקש בשכל, אחי."

שעה מאוחר יותר, תהה ריס למה לא התעכב קצת בפאב לשתות איזו בירה. או שלוש.

הוא החליט ללכת לבית ברגל, ולא לעצבן את אבא שלו עם המכונית – הפגנת בגרות של ממש מצידו, לדעתו – אבל ככל שהתקרב, הפך מזג האוויר סוער יותר, עד שגם כישוף ההגנה שהטיל על עצמו התקשה להתמודד.

לרגע שקל להסיר אותו, לתת לאבא שלו לראות אותו עלוב ומסמורטט, אבל לא, הצגה כזאת יכולה לעבוד רק על אב בעל לב, וריס היה די בטוח שסיימון פנהלו נולד בלי האיבר הנ"ל.

או שאולי הוציא אותו במו ידיו מתישהו, כמו ניסוי מדעי לברוק כמה מנוול יכול אדם להיות.

רוח ייללה מראש הגבעה וגרמה לעצים שצמחו משני צידי הדרך להתנועע ולחרוק, ואם לדבר גלויות, ריס ידע שאבא שלו מכשף רב עוצמה ביותר, אבל הוא באמת לא היה חייב להיות כזה קלישאה לגבי זה.

עוד קלישאה: משפחה של משפחת פנהלו, אחוזת פְּנֵהֵיבֵן. ריס תהה לא פעם, איך הצליחה משפחתו להימנע מלהירצח במהלך חמש מאות השנים שהם מכנים את ערמת הלבנים המאיימת ובכירור מכושפת הזאת, בית. באותה מידה הם יכלו כבר לשים שלט בחצר הקדמית – כאן גרים בכיף מכשפים.

הבית פחות ניצב בראש הגבעה ויותר חלש עליה, מתנשא לגובה שתי קומות בלבד, אך מתפרש ורחב ידיים, כמו מחילה של מסדרונות אפלים ותקררות נמוכות ופינות חשוכות. אחד הכישופים הראשונים שלימד את עצמו ריס היה כישוף הארה פשוט, רק כדי שיוכל לראות משהו לעזאזל, כשהוא מנסה להגיע לשולחן האוכל מדי בוקר.

הוא גם תהה לפעמים אם המקום היה יכול להיות שונה, קצת יותר... מואר, אם אימא שלו הייתה בחיים. היא שנאה את הבית לא פחות מריס, לדברי וולס, וכמעט שכנעה את אבא שלהם לעבור למקום קצת יותר צנוע, יותר מודרני וביתי.

אבל אז היא הלכה לעולמה, כמה חודשים אחרי הולדתו של ריס, וכל כוונה לעקור מהבית המפלצתי הזה נגדעה באיבה. פנהייבן הייתה הבית.

הבית המבעית והלא נוח שנבנה בימי הביניים. הוא תמיד נראה קצת עקום כשהתקרבת לראשונה, עם דלתות עץ תלויות בכבדות על ציריהן, וכשריס טיפס במדרגות הכניסה הוא נאנח, והעביר יד בתנועת ליטוף על האוויר לפניו.

הטישירט הארוכה, מכנסי הג'ינס והנעליים הכבדות שלבש ריצדו ונעלמו, והתחלפו בחליפה שחורה עם סמל המשפחה שלו רקום על הכיס. אבא שלו העדיף שכולם ילבשו גלימות בתוך הבית, אבל היה גבול לכמה שריס היה מוכן להרחיק לכת עם המסורת.

הוא לא טרח לדפוק, אבא שלו ידע שהגיע ברגע שכף רגלו דרכה

על הגבעה, ואולי אפילו עוד כשנכנס לפאב. כל המקום היה אפוף
כישופי הגנה, שמיררו את חייהם של ריס ואחיו, בכל פעם שחזרו
הביתה קצת אחרי השעה המותרת.

ברגע שריס הניח יד על הדלת היא נפתחה לרווחה, נאנקת על
ציריה באופן מבשר רעות, והרוח והגשם התגברו, מתעצמים לרגע
במידה כזאת שהכישוף של ריס כשל.

מי קרח הצליפו בפניו, זלגו במורד צווארון חולצתו והדביקו את
שערו אל פדחתו.

"נהדר", מלמל. "פשוט נפלא."

הוא נכנס פנימה.

פרק 2

לא משנה איך נראה מזג האוויר בחוץ, בתוך פנהייבן תמיד שררה אפלולית.

כך העדיף אביו של ריס. וילונות קטיפה כבדים כיסו את רוב החלונות, והמעטים שנותרו גלויים, היו עשויים זכוכית צבעונית עבה בגוני אדום וירוק כהים, שעיוותה את האור שחדר דרכה, והטילה צורות מוזרות על שולחן האבן הכבד שניצב ליד דלת הכניסה.

ריס נעמד לרגע בחלל הכניסה, נושא מבט אל גרם המדרגות העצום וציור השמן בגודל טבעי של ריס, אביו ושני אחיו התלוי מעליו. כולם היו לבושים בגלימות וצפו חמורי סבר בדלת הכניסה, ובכל פעם שריס ראה את הדיוקן, הוא נזכר איך דגמן בשבילו כשהיה בן שתים-עשרה, איך שנא לעמוד בשקט, כמה מחניקה ולא נוחה הייתה הגלימה, וכמה זה דבילי שאבא שלהם לא הסכים שהם פשוט יצטלמו, והצייר יצייר אותם מהתמונה.

אבל לא, אבא אהב מסורות, ולהזיע מהתחת בזמן שאתה מדגמן לאיזה ציור שמן ענקי, ניצב כנראה בראש רשימת 'דברים שגברי פנהלו עושים', יחד עם לחטוב בעצמך את עץ חג המולד שלך וללמוד בקולג' פנהייבן.

"שלא אצטרך לחכות לך."

הקול הרעים משום מקום ומכל עבר, וריס נאנח שוב, העביר יד על שערו ועלה בריצה במדרגות.

אבא שלו יהיה בספרייה, המיקום המועדף עליו לכמעט כל עימותי

אבי־בניו לאורך השנים, וכשריס פתח את הדלתות הכפולות הכבודות המובילות לחדר, הוא מייד הרגיש כאילו חזר אחורה בזמן.

לא רק בזיכרונו שלו, אף שהיו לו כאלה בשפע מהחדר הזה, אלא הלכה למעשה. הספרייה של אביו הייתה איכשהו, בצורה שלא תיאמן, עוד יותר גותית משאר הבית. עץ שחור, עוד קטיפה, פמוטי כסף כבדים מצופים נטפי שעווה של שנים. נברשת עשויה קרני איילים הטילה אור נוגה על רצפת הפרקט, וריס התגעגע אל דירתו המוארת שבלונדון כפי שלא התגעגע מעודו. החלונות הפתוחים, המצעים הצחורים על המיטה, הספות הנוחות שלא הפיצו סביבן ענני אבק בכל פעם שמישהו התיישב.

ואף לא פריט אחד מקטיפה – גם לא כרית מחורבנת – בכל הבית. לא פלא שהוא לא בא לכאן יותר.

סיימון פנהלו עמד מול המראה הגדולה ששימשה אותו לצורך ניבוי עתידות ותקשורת עם רעיו המכשפים, ידיו שלובות מאחורי גבו והוא לבוש, כפי שצפה ריס, בגלימותיו. השחורות, כמובן. גם שעריו היה שחור, אך שזור פה ושם בכסף, וכשהסתובב נדמה היה לריס שהוא נראה מבוגר יותר. כמה קמטים נוספים סביב העיניים, קצת יותר שיבה בזקן. "אתה יודע כמה זמן עבר מאז שהיית לאחרונה בבית הזה?" שאל אביו, וריס בלע מענה סרקסטי שכבר עמד על לשונו.

היו לו לפחות שלושה כאלה בקנה, אבל אבא שלו לא היה מחסידי הסרקזם של ריס, לכן הוא רק נכנס לחדר, מחקה את תנוחתו של אביו, עם ידיים מאחורי הגב. "אני לא בטוח, בדיוק."
"מחצית השנה," השיב אבא שלו, כי למה להגיד "חצי שנה" כמו כל בן אדם נורמלי?

"חלפה מחצית השנה מאז שביקרת לאחרונה את אביך ובית משפחתך."

"טוב, אבל להגנתי, זה עדיין יותר טוב מבּוֹאֵן, לא?"
ריס זיכה את אביו בחיוך רחב, אבל כתמיד, סיימון היה היחיד החסין בפני קסמיו של ריס. "בוואן מעורב במשהו שמניב תועלת למשפחה הזאת. בניגוד אליך, שחי חי רווקות באנגליה."

אביו של ריס נטה לומר 'אנגליה' כאילו התכוון לומר 'מאורת חטאים והוללות', וריס תהה, לא בפעם הראשונה, אם החיים שריס ניהל, לדעתו של אביו, לא היו מעניינים הרבה יותר מחייו האמיתיים. טוב, אם להיות הוגן, הייתה כמות מסוימת של הוללות, אבל סך הכול חייו של ריס היו נורמליים, כמו של רוב הצעירים בסוף שנות העשרים לחייהם. הוא ניהל את עסק הטיולים שלו, צפה ברוגבי בפאב עם החברים, יצא לדייטים. לא משהו יוצא דופן, מלבד התפקיד שמילא הקסם בכל הדברים האלה.

הלקוחות שלו נהנו תמיד מטיול נעים וזורם. הקבוצה האהובה עליו תמיד ניצחה. ואף שמעולם לא הפעיל קסמים על הנשים איתן יצא, ייתכן שהשתמש בכישוף קל פה ושם כדי לוודא שיקבל שולחן במסעדה שרצה, או להימנע מפקקי תנועה.

הוא לא ניצל את כוחותיו לרעה, אבל לא היה ספק שהקסם עשה את החיים קלים יותר, דבר שריס תמיד העריך.

"אתה מבזבז את הפוטנציאל שלך כרב־מג", המשיך סיימון בטרונותיו. "כשאתה עוסק בכל ההבלים האלה."

"כבר לא אומרים יותר 'רב־מג', אבא, אמרתי לך, כולנו מכשפים עכשיו. זה ככה כבר דורות."

סיימון התעלם מדבריו והמשיך, "הגיע הזמן שגם אתה תמלא את חובותיך למשפחה הזאת, ריס. ולכן אני שולח אותך שוב לג'לין בֶּד."

גלין בֶּד.

גרייבס ג'ון.

ויוויאן.

לא יצא לו לחשוב עליה לעיתים קרובות. עברו שנים. מה שהיה ביניהם היה אינטנסיבי אך קצר, והיו לו מאז מערכות יחסים אחרות, רציניות יותר.

אבל מדי פעם בפעם הייתה צצה במחשבותיו. חיוכה המתוק. עיני הדבש שלה. איך שנהגה למשוך בקצות שיערה הבלונדיני כשהייתה לחוצה.

הטעם שהיה לה.

לא, בהחלט לא זיכרון מועיל ברגע זה. עדיף לזכור את דמעות הכעס שלה, את זרועותיה השלובות על חזה, את מכנסי הג'ינס שזרקה לו על הראש. אוף, איזה אידיוט הוא היה.

הוא התנער קלות, התקרב לאביו ושאל, "גרייבס גלן? למה?" סיימון הקדיר אליו את פניו, השקעים תחת עצמות לחייו מעמיקים.

"זהו יום השנה להקמת העיירה והקולג', אמר סיימון. "פנהלו חייב להיות נוכח. לאחֶיך יש התחייבויות, וכך גם לי, כך שזה צריך להיות אתה. כדאי שתצא לדרך בהקדם האפשרי, אדאג שהבית יהיה מוכן לקראתך."

הוא נופף ביד אלגנטית ארוכת אצבעות. "אתה משוחרר." "אני ממש לא," התווכח ריס, וסיימון הזדקף. ריס היה יותר ממטר שמונים ושתיים, אבל אביו, כמו וולס, גבר עליו בשלושה-ארבעה סנטימטרים, אותם הרגיש ריס במלוא תוקפם כרגע. ובכל זאת הוא עמד על שלו.

"בָּבָא," אמר, חוזר לשם בו לא השתמש מאז שהיה ילד. "אתה יודע שכל קטע 'יום המייסד' שלהם לא קשור יותר אלינו בכלל, נכון? זה בעצם מסיבת ליל כל הקדושים. מוכרים שם דלועים, בשם אלוהים, בבא. קטנות כאלה, צבועות. נדמה לי שמעורבות בזה גם בובות עטלף. זה לא משהו שמצריך את נוכחותנו."

"ובכל זאת, נוכחותנו תורגש שם משום שאתה תהיה שם," אמר אביו. "מדי עשרים וחמש שנים, בן פנהלו חייב לשוב כדי לחזק את קווי הליי, והשנה אותו פנהלו עתיד להיות אתה."

זין.

הוא שכח מקווי הליי.

לפני מאה שנה אחד מאבותיו, גרייפוד פנהלו, ייסד את העיירה גלן בְּד בהרים שבצפון ג'ורג'יה, במקום בו הייתה החציצה חלשה והקסם חזק. מטבע הדברים, העיירה קרצה למכשפות לאורך השנים,

ובקולג' שם, שנקרא על שם בית משפחת פנהלו, לימדו גם שיעורים רגילים לבני אנוש, וגם אומנויות הנסתר למכשפים.

לא שבני האנוש שלמדו בקולג' ידעו זאת. הם פשוט הניחו שממש קשה להתקבל לתואר בפולקלור היסטורי יישומי, וגם לומדים שם מלא תלמידים זרים.

ריס נמנה על אותם תלמידים זרים תשע שנים קודם לכן, רק לסמסטר קיץ, והיו לו כמה וכמה סיבות – טוב, סיבה אחת ממש גדולה – לא לרצות לחזור לשם.

"מאיפה אתה יודע את זה, בכלל?" שאל אביו כעת, מצמצם עיניים בחשדנות. "לגבי יום המייסד. לא נשארתי מספיק בביקורך הקודם שם כדי לראות במו עיניך."

כי מדי פעם אני שותה ויסקי אחד יותר מדי ובודק מה מצבה של 'זו שהצליחה לחמוק', והיא עדיין גרה שם, וזו הסיבה שאני ממש לא רוצה לחזור הייתה התשובה הכנה, אך ריס העריך שלא התשובה הנכונה כרגע.

"העעירה היא המורשת המשפחתית שלנו, בבא," אמר במקום. "אני מקפיד להתעדכן במה שקורה שם."

לריס היה ברור שההבעה על פניו של אביו לא הייתה גאווה, משום שהיה לו ברור באותה מידה, שאם סיימון יתגאה במשהו שריס אמר או עשה, זה עתיד לפעור קרע במרקם החלל והזמן. אבל אבא שלו לא נראה מעוצבן בפועל עליו, וזה כבר משהו.

ועצבן אותו שזה היה חשוב לו. בפעם האחרונה שניסה לזכות באישורו של אביו, הוא הפסיד את ויויאן.

טוב, אז גם לאידיוטיות שלו היה חלק בכך, משום שלא טרח להזכיר שהסכים לתת לאביו למצוא לו את הכלה-מכשפה המושלמת, אבל הכול נראה אז מאוד רחוק, ולעומת זאת ויויאן הייתה ממש שם, נוכחת ואמיתית, ולא איזה קונספט מופשט של נשיות, כך שהיה ממש מתבקש לחכות עם העדכון.

עד שפתאום לא היה, והיא, די בצדק, כינתה אותו בכל כינוי עלי אדמות, כולל כמה שלא הכיר, והסתלקה בזעם.

ועכשיו אבא שלו מורה לו לחזור לשם.
"עשה זאת למען המשפחה שלך. עשה זאת למעני," אמר סיימון והתקרב להניח ידיים על כתפיו של ריס. "סע לגלין בד."
הוא היה כמעט בן שלושים. בעלים של עסק מצליח שהקים במו ידיו, עם חיים שאהב, בן אדם מבוגר לעזאזל, שלא זקוק לאישורו של אביו.

ועדיין ריס שמע את עצמו אומר, "בסדר, אסע."

"אמרתי לך לא ללכת לחגיגות מפנה השמש, אמרתי לך שרק צרות יצאו לך מזה."
ריס, ראשו עדיין על הבר, הרים יד לסמן לאחיו הצדעה בשתי אצבעות.

הוא שמע את לואלן מושך באפו בהתמרמרות. "טוב, אני אמרתי."
"נכון, והתעלמתי מעצת האח שלך על אחריותי שלי, תודה רבה, וולס, זה מאוד עוזר."
הוא חזר לפאב אחרי השיחה עם סיימון, והפעם הצליח גם לשתות את הבירה המתוכננת.

וזה כנראה הסיבה ששפך הכול באוזני וולס. לא רק שבבא שולח אותו חזרה לגרייבס גלן, אלא גם על הקיץ שהוא לפני תשע שנים.
על ויוויאן ואיך הוא הצליח לדפוק את זה מכל הכיוונים.
ריס הרים את ראשו וראה שלואלן ניגש אל ברזי הבירה, ועסוק כעת במזיגת בירה נוספת שריס מאוד קיווה שמיועדת לו. זו בכירור הייתה שיחה של שתי בירות.
"אהבת אותה?" שאל וולס.

ריס השתדל לא להתנועע במצוקה בכיסא הגבוה. דברים כאלה לא היו אופייניים למשפחה שלו, דיבורים על רגשות וזה. לוולס בכלל לא היו רגשות, ככל שריס ידע לשפוט, וכל רגש שאולי היה בבוואן, היה שמור למה שזה לא היה שעשה לו אי שם בהרים.
"הייתי בן עשרים," אמר לבסוף, מרוקן את כוסו. "והיה קיץ, והיא הייתה יפיפייה."

יפיפייה מהממת. ופשוט מקסימה. הוא הרגיש כאילו החטיפו לו אגרוף בחזה כשראה אותה אז בחגיגות מפנה השמש, עומדת מתחת לשמיים סגולים, כתר פרחים מעוקם על ראשה. היא חייכה אליו, וזה היה...

מיירי. בלתי הפיך.

חתיכת אסון מוחלט.

"אני... הרגשתי..." אמר כעת, נזכר, "כאילו אולי יש בי... רגשות אוהבים."

ביצים שבשמיים, זה היה קשה. איך אנשים מסתובבים ואומרים דברים כאלה על בסיס יומיומי?

וולס נשען על הבר בשילוב זרועות. הוא ירש את פניו חמורות הסבר של אביהם שנראו נרגנות גם במנוחה ותמיד הלחיצו קצת את ריס, אבל עיניו היו כחולות וצלולות כמו של ריס. "אולי בכלל לא תראה אותה," העלה וולס אפשרות. "תהיה שם רק, כמה? יום, אולי יומיים?" גיחוכו הפך עוקצני. "זה בערך המקסימום שאתה נותן למקום, לא?"

ריס הנהן, מתעלם מהעקיצה. "אצא לדרך מחר. יום המייסד זה מחרתיים. מגיע, טוען את הקווים, הולך."

"אז קלי-קלות," אמר וולס, מניף כפות ידיים, וריס הנהן, רואה שוב בעיני רוחו את פניה מוכתמות הדמעות של ויוויאן.
"הכי קלי שיש."

פרק 3

ערמת העבודות על שולחנה של ויווי צרחה.

טוב, יותר ייללה, במעין צווחה דקיקה.

היא הקדירה פנים ופנתה מהמחשב שלה והמייל שבדיוק שלחה לראש המחלקה, כדי לבחון את הדפים שהשמיעו קינה צורמנית שם בפינה.

ויווי עברה על העבודות בזו אחר זו, משליכה אותן על שולחנה עד שהגיעה לזו שחיפשה. היא לא רק צרחה, נראה היה גם שהאותיות המודפסות הלכו והאדימו כדם.

"על ראש המעתיק בוער התיק," מלמלה בזמן שבדקה מה השם המודפס בפינה העליונה.

היינסלי פָּארנס.

כמובן, מר לְקרוֹס. כמה לא מפתיע. הוא פספס כמה שיעורים אחרונים איתה, ונראה שתלמידי הסמסטר הקודם לא טרחו להזהיר אותו, שמיז ג'ונס מצטיינת במיוחד באיתור מעתיקנים.

היו שלל יתרונות לא צפויים בהיותך מכשפה.

ויווי העבירה יד על הדף להסיר את הכישוף, המילים השחירו חזרה מול עיניה והיללה החורקנית גוועה לאיטה. היא סימנה את הדף במדבקה אדומה והשליכה למגירה.

"מה בשם אלוהים היה הרעש הזה?"

הקולגה החביבה על ויווי במחלקה להיסטוריה, אזיקי, עמדה

בפתח במצח קמוט בתהייה. ויווי חבטה בדיסקרטיות במגירת שולחנה, להשתיק את העבודה שהמשיכה לייבב בפנים.
 "התראה בנייד שלי," השיבה כשהקול נקטע בחטף. "שמזכירה לי שהייתי צריכה לסיים פה, אה... היא בדקה מה השעה במחשב.

שיט.

"לפני חצי שעה."

זאת הפעם השלישית השבוע שהיא עתידה לאחר לארוחה המשפחתית שדורתה איליין כל כך הקפידה עליה, אבל ככה זה בתקופת בחינות האמצע.

יווי זינקה משולחנה וחטפה את מעילה מגב הכיסא ואת התיק שלה, בזמן שאזי הפנתה אליה אצבע מאשימה.

"גברת, אל תאכזבי את האישה שמכינה את מלחי האמבטיה שאני הכי אוהבת," אמרה, ויווי הכניסה יד לתיק ושלפה שקיק מוסלין קטן.

"תודה שהזכרת לי, היא ביקשה שאמסור לך את זה."

אזי לקחה את השקיק מויווי כאילו הכיל אבנים יקרות, הצמידה אותו לחזה ושאפה עמוק. "כלי להעליב, ויווי, אני אוהבת את דודה שלך יותר מאשר אותך."

"לא נעלבתי," אמרה ויווי. "היא קסם."

פשוטו כמשמעו, לא שאזי ידעה זאת. כשויווי סיימה תואר ראשון בקולג' פנהייבן, היא החליטה להמשיך לתואר שני בהיסטוריה. היסטוריה אנושית רגילה, וללמד ילדים אנושיים רגילים, בניגוד למכשפים ולמכשפות שלמדו בשיעורים הסודיים יותר של פנהייבן.

בינתיים עוד לא יצא לה להתחרט על החלטה זאת, אף שחשדה שהתאמצה הרבה יותר בהוראת מבוא לתרבות אנושית, מכפי שהייתה נאלצת להתאמץ אם הייתה מלמדת הכנת נרות טקסיים.

יווי עלתה בריצה קלה במדרגות המובילות מקומת המרתף, שם שכנו משרדי המרצים הזוטרים של המחלקה להיסטוריה, תוך שהיא לובשת את המעיל שלה ומנסה לכתוב הודעה לגווין בו-זמנית.

מאחררת.

הטלפון זמזם בידה ברגע שהגיעה לדלתות הכניסה. אני דוברת ויווית, לכן יודעת שזה אומר שאת מאחרת. אם כותבים לא נוהגים. וגם לא אם הולכים.

ויווי יצאה בחיוך אל הרחבה המרכזית. לא החשיך עדיין, והערב הסתווי היה נעים יחסית אפילו כאן בהרים.

קולג' פנהייבן, ששכן לו בעמק, היה פנינת חמד של בניינים אדומי לבנים ומדשאות מוריקות, עצי אלון מיתמרים וגדרות חיות מעוצבות בקפידה, וויווי אהבה את המקום כנראה יותר ממה שאישה אמורה לאהוב את מקום העבודה שלה.

אבל היא אהבה אותו. במיוחד עכשיו עם סימני הסתיו הראשונים באוויר, והעלים הכתומים והשמיים הסגולים. פנהייבן תמיד היה במיטבו בסתיו.

וכך גם גרייבס גלן. ויווי הבחינה שהקישוטים לקראת יום המייסד למחרת, תחילת עונת ליל כל הקדושים הכל כך חשובה של גרייבס גלן, כבר הוצגו לראווה. נרות חשמליים דלקו בחלון 'המילה הכתובה', חנות הספרים של העיירה, ומדבקות בצורת דלעת התנוססו על דלת 'קלחת הקפה'. ברור שהחנות של איליין וגוויין, 'וויקר', כבר הייתה מקושטת כולה, והיא הייתה די בטוחה שהבחינה בעטלף משתלשל, אפילו מחוץ למשרד של רואה החשבון שלה.

היא לא גדלה בפינת החמד המושלמת הזאת שבהרי צפון ג'ורג'יה. ההורים שלה התגוררו באטלנטה, ואף שווייוי מאוד התגעגעה לשניהם, היא חשה אסירת תודה שנפלה דווקא כאן, במקום הזה שכמו נתפר במיוחד למידותיה. עיירה קטנה ומושלמת בה תוכל לאזן בין היותה מכשפה להיותה אישה רגילה. הטוב שבכל העולמות.

ביתה של איליין ניצב בראש גבעה שבקצה דרך מתפתלת, וכשווייוי נהגה תחת העלים הכתומים והאדומים, צמיגייה נחבטים כחתתי הדרך, היא הרגישה איך המתח מתחיל להשתחרר מכתפיה, וכשהבקתה נגלתה לעיניה, ממש נאנחה באושר.

הביתה.

ויווי חנתה מאחורי הוולבו הקשישה של איליין ועלתה בריצה

במדרגות, חולפת על פני דלועים מגחכים ועטלפים תלויים ונורות קטנות בצורת מכשפות סגולות.

דודה איליין תמיד הלכה עד הסוף בליל כל הקדושים.

אחרי שנכנסה, נעצרה ויווי ללטף את סר פרסיבל שהיה מכורבל בסלסלה שלו. הוא גדל לממדי ענק, גוש עצום של פרווה שחורה ועיניים ירוקות שהיה כרוך אחרי גווין, והסכיך בלית ברירה עם נוכחותן של איליין ו-ויווי, שהרגישה בת מזל שזכתה רק לצליפת כפה עצלה על ידה המלטפת לפני שחזר לישון.

"אני יודעת, שוב איחרתי!" קראה תוך ליטוף אחרון.

איליין הופיעה במסדרון, שיערה הבלונדיני-אפור אסוף במרושל על קודקודה, וחצאיותיה השחורות מטאטאות את הרצפה.

כשגווין הסבירה איך אימא שלה נראית, היא אמרה שזה כאילו סטיבי ניקס הייתה מורה בחטיבת הביניים. אבל זה עבד לדודה איליין. על ויווי זה בחיים לא היה עובד. היא תישאר עם הדוגמאות הפרחוניות והנקודות העליזות.

"את יודעת," אמרה דודה איליין והניחה יד עטוית טבעות על מותנה, "אם היית באה לעבוד אצלי, היית כסביבה כל הזמן, ולא היית צריכה לדאוג שתאחרי."

ויכוח ישן, וכרגיל, ויווי לא נכנעה. "אתן מסתדרות טוב מאוד בלעדיי."

'וויקד' מכרה מגוון דברים מכשפתיים, החל בנרות, דרך צעיפים וכלה בסבונים, בתוספת ריבה מתוצרת בית פה ושם. העונה הזאת תמיד הייתה טובה לעסקים, הודות ליום המייסד, אבל קרה לא פעם שעברו ימים שלמים בלי מכירה אחת, כך שאיליין וגווין בהחלט יכלו לנהל את המקום בכוחות עצמן.

"אבל איתך אולי נסדר יותר טוב," אמרה איליין לווייוי שהלכה במסדרון לעבר המטבח.

מכל החדרים בבית, במטבח שררה האווירה הכי מכשפתית. קלחות נחושת השתלשלו מוויים בתקרה, עציצונים עם עשבי מרפא ניצבו לאורך אדן החלון, וציוד הכנת הנרות של איליין היה מפוזר על השולחן.

הרושם הכללי נפגם רק ממש קלות על ידי גווין שעמדה ליד התנור, לבושה בטישירט שהכריזה מכשפות לא עושות עליי רושם, ואכלה מקרוני וגבינה ישירות מהסיר.

"העסקים מאוד התאושו בשנים האחרונות," המשיכה איליין, פוסעת בניחותא חזרה אל השולחן. "גווין בקושי עומדת בקצב עם כל ההזמנות באינטרנט."

גווין הנהגה, פקעת שערה האדמוני כמעט מתפרקת על פדחתה. "כולם נהיו מכשפות בימינו," אמרה בפה מלא. "מכרנו איזה מאה חפיסות קלפי טארוט רק בחודש שעבר."

ויווי הרימה גבות בדרכה למקרר להוציא בקבוק יין. "ברצינות?" החנות של דורתה תמיד הייתה יותר תחביב מאשר מקור פרנסה, אבל איליין לא הייתה מוכנה לעסוק בשום דבר שהזכיר עבודה אמיתית, וגם גווין לא התלהבה במיוחד להצטרף לשורות העמלים.

"אנשים מפרגנים לעצמם," אמרה כעת, מניחה את הסיר חזרה על הכיריים ומשלבת רגל על רגל. ויווי הציצה למטה והבחינה שהיא לבושה בגרביים המפוספסים ירוק ושחור שהיו להיט קבוע בחנות.

"קלפי טארוט, קריסטלים, נרות, ספרי כשפים..." מנתה גווין באצבעותיה. "המלאי מתרוקן כל הזמן. כנראה אצטרך לשכור מישהי שתנהל את החנות באינטרנט. את לגמרי יכולה לעשות את זה."

"אני אוהבת את העבודה שלי," התעקשה ויווי, וזו הייתה האמת לאמיתה. נכון, היו שחקני לקרוס מעתיקנים פה ושם, אבל היא התמודדה איתם בלי בעיה, ואהבה את העבודה בקמפוס של פנהייבן. אהבה ללכת לקפיטריה הגדולה בצוהריים, אהבה את המשרד שלה עם הכורסאות הנוחות. אהבה לחלוק את אהבתה להיסטוריה עם התלמידים שלה. סך הכול, זה התאים לה, וגרם לה להרגיש... יציבה. מוגנת.

שתי מילים שוויווי אהבה במיוחד.

כשויווי פתחה את היין, הנייד של גווין זמזם והיא נאנחה. "אני נשבעת באלה, אם זאת עוד הודעה לגבי איזה קשקוש של יום המייסד, אני מתהפכת על העיירה הזאת."

"ראשת העיר," לחשה איליין לוויזוי בלחישתה רועמת. "היא כל הזמן כותבת לגווין לגבי יום המייסד, כי היא דלוקה עליה ומנסה לגרום לגווין להתייחס אליה."
 "מהלך לגיטימי," הודתה ויווי ומזגה לעצמה מהיין. גווין גלגלה עיניים.

"כבר שכבתי איתה, אימא, זה לא העניין."
 "גם מהלך לגיטימי." ויווי הרימה את כוסה וגווין השיקה איתה לחיים בהיסח הדעת.

"לא, היא סתם בהיסטריה כי זה יום המייסד הראשון שלה בתור ראשת עיר, והיא לחוצה שהכול יעבור חלק," אמרה גווין בזמן שאצבעותיה ריקדו במהירות מעל המכשיר, "והיא בת אנוש רגילה, לא מכשפה, אז אתן יכולות להבין למה דברים כאלה מלחיצים אותה."
 "היא יודעת שאת מכשפה?" שאלה ויווי, וגווין נחרה בכוז.
 "ממש לא, זה מידע מוכמן שאנשים מגיעים אליו רק אחרי דייט רביעי."

"את אף פעם לא מגיעה לדייט רביעי, יקירה," אמרה איליין תוך שהיא מסדרת את הנרות שלה על השולחן.
 "בדיוק," אמרה גווין בקריצה.

היא התכוונה להחזיר את הנייד לכיס אך הוא שוב זמזם, והיא רטנה. "ג'יין, בחיי, את שווה, אבל הסקס לא היה מספיק מדהים כדי להצדיק – ארי, שיט."

"מה?" שאלו ויווי ואיליין במקהלה את גווין שבהתה בנייד שלה בעיניים פעורות לרווחה.

"אה. כלום. שום דבר. היא שלחה לי תמונת עירום. אני המומה ומזועזעת. מהעירום."

גווין דחפה בחיפזון את המכשיר לכיס האחורי, לקחה את כוס היין שלה והתמקדה בוויזוי. "אז! איך הולך לך עם לימוד נורמלים?"
 "אה-אה," אמרה ויווי והשעינה יד על המותן. "את השקרנית הכי גרועה בעולם, גוויןביר ג'ונס. מה ג'יין אמרה שגרם לך לעשות כזה פרצוף?"

גווין הסתכלה על ויווי ואז על איליין, שצפתה בה בגבות מורמות, ואז נאנחה והרימה ידיים עד שייך ניתז מכוסה.

"זה יום השנה המאה לייסוד העיירה, אז הם שולחים בן פנהלו." לרגע ארוך שררה במטבח דממה מוחלטת בזמן ששלוש הנשים עיכלו את המידע.

בן פנהלו.

ויווי לגמה מהיין שלה. היו הרבה בני פנהלו. טוב, היו רק ארבעה שידועים לה. סיימון פנהלו, מכשף מטיל מורא, ושלושת בניו. שאחד מהם ריסק את ליבה למיליארד רסיסים כשהייתה בת תשע-עשרה.

כלומר לפני המון זמן.

והיא לגמרי התגברה על זה.

כמעט לגמרי.

"אולי זה לא יהיה הוא," אמרה איליין לבסוף, פונה חזרה אל נרותיה. "אולי זה יהיה האבא המזעזע הזה שלו."

"הגיוני," הסכימה ויווי. "חגיגות מאה זה סיפור רציני. וריס אולי השתנה בתשע השנים שעברו, אבל עדיין קשה לי לדמיין אותו בתור מישהו ששולחים לטקסים חשובים, נכון?"

"אוי, לגמרי," גווין הנהנה ומזגה לכוסה עוד מהיין. "את ריס שולחים לדברים כיפיים כמו חגיגות מפנה השמש, והקורסים המוזרים האלה שיש באוניברסיטה בקיץ. לא שולחים אותו לטעון את קווי הלוי."

"ברור שלא," אמרה ויווי.

"אני בטוחה שהם לא יעלו זאת על דעתם," הכריזה איליין תוך שהיא חובטת בשולחן להדגשה.

"אבל," הוסיפה גווין לאיטה. "אולי כדאי לבדוק?"

פרק 4

”מלא זמן לא עשינו שום דבר כישופי!”

יוויי עמדה בחדרה של גווין בתחושה מוזרה של דוֹ'ה וו. זה לא כאילו שהיא לא הייתה פה מלא פעמים מאז הלילה המוזר ההוא אחרי ריס. היא הייתה.

אבל זו הפעם הראשונה שהיא כאן בלילה סתווי, עם מעגל מלח על הרצפה וקסם באוויר.

”גווין, כל החיים שלנו זה דברים כישופיים,” הזכירה לבת דודתה, בעודה מנסה להתיישב על הרצפה בחצאית צמודה, אבל גווין רק הנידה בראשה לשלילה והסתובבה בזרועות עמוסות. ויוויי הבחינה בלפחות שלושה נרות, בד לכיסוי המזבח, קערת כסף ושקיק שחור קטן צרור בסוגר זהב.

”לא, התכוונתי לדברים כישופיים באמת,” אמרה והתיישבה על רצפת העץ. ”כישופים. העלאה באוב וכאלה.”

יוויי הפשילה את החצאית כדי לשלב רגליים, וגמעה מהיין שלה בחיך.

”מאז הלילה שנפרדתי מריס,” אמרה, וגווין נופפה בביטול.

”זה לא נחשב. זה לא היה קסם אמיתי. הפעם האחרונה שעשינו כישוף אמיתי הייתה... כיתה י"ב? אולי? בְּפֶלְטִיין, חג האש.”

יוויי הנהגה, נזכרת. ”כן, טוב, כל עוד לא נזמן בטעות שדים, אני בעניין.”

"זה קרה רק פעם אחת, וטכנית היה מדובר ברוח יסודות שממש התעצבנה."

ויווי הציצה אל גווין מעל שפת הכוס שלה. "זוכרת כמה זמן לקח עד שהגבות שלי צמחו חזרה?"

גווין שמטה באנחה את ערמת הציוד על השטיח הקטן באמצע הרצפה. "ויווי, אם את באה לזה באנרגיה שלילית זה לא יעבוד."

"נראה לי שאת אומרת את זה רק כדי להתחמק משיחת הגבות." במקום לענות, פתחה גווין את השקיק השחור הקטן והוציאה מתוכו חפיסת קלפי טארוט.

"אוווי, קראה ויווי ושלחה יד לחפיסה, אבל גווין סילקה אותה בחבטה.

"בלי לגעת! רק אחרי שאהיה מוכנה."

"אבל לא ראיתי אותה אף פעם," אמרה ויווי, וגווין חייכה חיוך רחב ופרשה את הקלפים על הרצפה. אפילו באורה הדל של המנורה הם כמעט זהרו בצבעיהם הססגוניים. ויווי הבחינה בגלימתה הצחורה-שקפקפה של 'הקיסרית', ובצהוב החמאתי העז של 'השמש'.

גווין מציירת לעצמה את הקלפים כבר שנים, עוד מאז שהיו נערות, ולא בפעם הראשונה הרגישה ויווי צביטה קלה בליבה, למראה מלאכת כפיה של בת דודתה. לא רק משום שהקלפים היו מרהיבים, אף שהם בהחלט היו, אלא משום שגווין תמיד נראתה מחוברת ליצירה שלה באופן שוויוני לא הרגישה מעולם. נכון, היא נהנתה להטיל כישוף פה ושם, ובדירתה הקטנה שמעל החנות היו לה יותר נרות מכפי הרצוי, כנראה, אבל את זה מעולם לא היה לה. את מה שהיה לגווין ואיליין, הטבעיות הזאת עם הקסם. שתייהן הטילו כשפים, גדולים כקטנים, באותה טבעיות בה נשמו, אבל בכל פעם שוויווי השתמשה בקסם, אפילו דברים קטנים כמו כישוף איתור-ההעתקות שלה, משהו בתוכה כמו... היסס. נרתע.

לפעמים הצטערה שאימא שלה לא הייתה גלויה יותר לגבי כל עניין הכישוף הזה. אולי אם הייתה גדלה עם קסמים, הייתה מרגישה איתם יותר בנוח עכשיו.

היא סילקה את המחשבה מראשה בניד ראש.
זה לא משנה עכשיו. הייתה לה בדיוק כמות הקסם שרצתה, לא יותר ולא פחות.

גווין הניחה את קערת הכסף על השטיח וקיבעה בתחתיתה נר לבן עבה. אחר כך העבירה ידיים מעל הקלפים, ותוך שהיא מזמזמת חרש לעצמה, שלפה אחד מהחפיסה.

הקוסמת הייתה לבושה בגלימות אדומות כדם, עם כתר קריסטלים לבנים על ראשה. ויווי חייכה כשהבחינה שהדמות בכירור מבוססת על אליין. היא אפילו הבחינה בסר פרסיבל מתחכך בקרסוליה, עיניו בורקות בירוק.

"אז", אמרה גווין ולגמה מהיין שלה. "נלך דבר-דבר, קודם כול נברר אם יש לך מזל רע כרגע. מזל רע, הם ישלחו את ריס. מזל טוב, זה אחד האחים שלו או אביו. אולי איזה בן דוד לזהט."

"זה נראה הרבה יותר סביר, הודתה ויווי בזמן שגווין הדליקה את הנר בקערת הכסף. "הרי ריס שנא להתעסק עם מחויבויות משפחתיות. קשה לי להאמין שהוא ירצה לחזור הנה."

לא אחרי שזרקתי עליו את המכנסיים שלו וקראתי לו... בכינוי מעליב?

"בקרוב נגלה", אמרה גווין ושלפה עוד קלפים מהחפיסה. היא צירפה אליהם את קלף הקוסמת, אצבעותיה הארוכות מערכבות במיומנות את חמשת הקלפים, מעבירות אותם זה מעל זה עד שלגווין לא היה מושג איפה הקוסמת.

"טוב. החלק הקל. תהפכי את הקלפים האלה אחד בכל פעם," אמרה גווין תוך שהיא פורשת את הקלפים הפוכים על הרצפה. "אם הקוסמת צצה בשלושת הראשונים, מזל רע."

ויווי בחנה את הקלפים שמולה בקימוט מצח. גווין ציירה גם על גבותיהם, דוגמה ססגונית של ספירלות מתערבלות בירוק וסגול. ויווי הניחה לאצבעותיה לרקד מעליהם לרגע והפכה את הקלף הראשון.

גבר ניצב על שפת צוק, רגלו האחת מורמת כאילו עוד רגע ייפול,

עיניו כחולות מעל זוג משקפי שמש, כפתורי חולצתו פתוחים עד אמצע חזהו.

ליבה של ויווי עשה סלטה קטנה בחזה משום שהפרצוף ללא ספק היה מוכר.

ואז בדקה מהו הקלף.

"השוטה?" שאלה, נושאת עיניים אל גווין.

גווין רק משכה בכתפיה ונשענה לאחור. "אני שואבת השראה מכל מה שקורה, וכשהגיע הרגע לצייר את זה הוא פשוט... צץ לי בראש. אני טועה?"

קלף 'השוטה' מתייחס ללקיחת סיכונים וקפיצה לתוך משהו בלי מחשבה, כך שלא, ריס לא היה בהכרח דוגמן גרוע לקלף הזה. ועדיין...

"אז זה רע?" שאלה ויווי. היא הרימה את הקלף באצבע ואגודל, מנענעת אותו קלות. "זה אומר שזה באמת הוא?"
 "לא", פסקה גווין נחרצות, מנענעת בראשה לשלילה. "טוב, כאילו. נראה שלא? לא יודעת. בואי נראה מה הקלף הבא."
 ויווי הפכה את הבא.

הקוסמת, עוטה את פניה השלוות של דודתה, השיבה לה מבט. "בשם הציצים של ריאנון", הפטירה גווין, מתיישבת במהירות כזאת שכמעט הפילה את הכוס עם הברך. "הם שולחים אותו."

ויווי הייתה מעדיפה שהדופק שלה לא יאיץ פתאום ככה, ושהידיים לא ירעדו קלות בעודה הופכת את שלושת הקלפים האחרונים. 'הכוכב', שבכירור הייתה ויווי, עומדת על שולחן בכיתה לבושה שמלה מנוקדת, מחזיקה תפוח ביד אחת וכדור זוהר באחרת. 'המגדל', בקתתה של אליין אבל עם סדק דרמטי באמצע, כשחצי מהבית גולש במורד צוק, והאחרון – 'הירח', שהיה...

"איש זאב?" שאלה ויווי והראתה את הקלף לגווין, שגלגלה עיניים ושלפה אותו מבין אצבעותיה של ויווי.

"אל תפקפקי בחזון האומנותי שלי", אמרה, והחזירה את הירח עם ארבעת הקלפים הנוספים חזרה לחפיסה.

שתייהן המשיכו לשבת על הרצפה ולבהות בנרות, עד שוויוי אמרה לבסוף, "זה כזה דבילי."
 גווין נשאה מבט. "איזה חלק? שהוא בא? שנודע לנו שהוא בא? שאת מרגישה מוזר מזה שהוא בא? כמה פעמים אמרתי את המילה 'בא'?"

"כל הנ'ל", אמרה ויווי. היא קמה על רגליה ויישרה חזרה את החצאית. "תראי, היה צפוי שזה יקרה מתישהו. המשפחה שלו ייסדה את העיירה ואת הקולג', אותו הקולג' שבו, אם יורשה לי להוסיף, אני במקרה עובדת. הוא חלק מהמקום הזה. ידעתי את זה כשהתחלתי בקשר איתו. וגם!" הרימה אצבע באוויר. "היו לי מלא חברים אחריו!"
 "אם להיות הוגנות, היו לך שלושה."

"שזה יותר משניים, שזה 'כמה', כלומר היו מלא, גווין, לטובת מי את בעצם?"

"לטובתך, מיהרה גווין להכריז. "במאה אחוז."
 "זה לא כזה סיפור, המשיכה ויווי תוך שהיא מחפשת את נעליה ליד מיטתה של גווין. "הוא יבוא, יעשה את קטע יום המייסד שלו, 'אוי, תראו איזה חשוב אני', והמצב יחזור לקדמותו. אוכל להמשיך לחיות חיים נטולי-פנהלו."
 "חוף מהחלק שיש פסל לכבוד קרוב משפחתו הקדום במרכז העיר, וגם מקום העבודה שלך פיזית נקרא על שם הבית שלו."
 "חוף מזה."

"זוכרת שעשינו כאילו אנחנו מקללות אותו?" שאלה גווין תוך שהיא מערבבת את החפיסה בחיך רחב. ויווי הגיבה בנחרת צחוק.
 "משהו לגבי הגומות שלו ושלעולם לא ימצא שוב את הדגדגן."
 "עכשיו כשאני חושבת על זה, אמרה גווין בהטיית ראש מהורהרת, "זה בעצם יותר קללה על כל הנשים שיצאו איתו, ואני קצת מתחרטת על זה. מטעמי אחווה נשית."
 ויווי הנידה ראש בצחוק. "בכל מקרה זה לא משנה. אולי יצאתי למשימת ריגול קטנה במדינות החברתיות, ונראה שהוא... בסדר גמור."
 יותר מבסדר גמור, למעשה. הוא עדיין חתיך, נראה שהוא מנהל

איזו סוכנות נסיעות סופר שיקית שמוציאה קבוצות לכל רחבי העולם לעשות כל מיני דברים זוהרים, והוא בטח עדיין יודע בדיוק איפה הדגדגן. היא וגווין היו סתם שתי מכשפות שתויות שעשו שטויות בצחוק, ומזל גדול שלא באמת בוצע אף קסם. מה שקרה אז עם הנר היה כנראה צירוף מקרים.

ויווי בדיוק התכופפה לנעול נעליים, כשדלת חדרה של גווין נפתחה פתאום לרווחה.

"אימא!" קראה גווין בבהלה ונעמדה בזינוק. "לא למדת כלום מהתקרית עם דניאל ספנסר?"

איליין רק נופפה יד בביטול ואילו סר פרסיבל פרץ פנימה ויילל אליהן בטינה "נו?" שאלה. ויווי ניגשה לשולחנה של גווין ונשענה עליו.

"הקלפים אומרים שכן," אמרה, ואיליין נשאה מבט לתקרה ומלמלה משהו בינה לבינה.

"אבל," אמרה ויווי, מצביעה עם כוס היין הריקה שלה, "כמו שבדיוק אמרתי לגווין, זה בעצם לא כזה סיפור. כולנו מבוגרים, והוא הרי לא הולך להישאר הרבה זמן. אני אומרת לך, בטח לא יצא לי לראות אותו בכלל."

לרכישת הספר המלא לחצי כאן